

Oudejaarstemming, 27 december 2015

Georganiseerd door De Lesbo-Code

Gedichten van Marijke, Mineke, Rieke en Monica

Voorgedragen door Marijke, Mineke, Rieke en Monica

Opnames te bezichtigen op YouTube via:

https://youtu.be/FzsOfhJDH8k?list=PLT9_oZ_okziCKcFztz4ZzMmoofpodwvLA

Monica

Vier Mensen

Ik had vijf dromen vannacht
en na elke droom, werd ik wakker.

In de eerste, liep ik door een mistig labyrint,
een flinkerend schim aan het volgen.

In de tweede, was je op zoek naar een rode vogel,
die in het water kon vliegen.

In de derde, was zij in een boot,
die dreef op een onbewoend eiland.

In de vierde, kwam hij naar een leeg huis,
waar de stroëm was uitgevallen

In de vijfde, waren wij samen op het strand,
een kasteel aan het bouwen.

Daarna bleef ik wakker,
en stond ik op om mijn koffie te maken.

Monica

Kwetsbaarheid

Zwakke of openstelling?
Geheime delen van mijn verleden
We metselen zelf bakstenen op elkaar
tot iemand een licht door een
scheur in de wand laat schijnen.
Dan slopen we samen het verlangen
om beschermd te voelen

Kracht is van erg belang
om muren te kunnen slopen

Ik ben van gelei
en ben al snel geschokt
Maar toch geheel.

Rieke

Liefde

Liefde, liefde, liefde
Voor alles
een vorm van liefde
Wanneer heb je lief? Hoe heb je lief?
Zijn daar regels voor?
Het lijkt zo eenvoudig, gewoon, liefde
of gewoon
niet
Heb jij
mij
Heb ik jou
Lief

Rieke

Cirkels

Mijn dakraam grenst aan het heelal
waarnaar ik 's-nachts vaak lig te kijken
'T is of ik naar de sterren val
die in het donker of aan te reiken
Ik tuimel door de ruimte heen
waar sterrenregens langs mij stromen
Ik val steeds verder, als een steen
om nooit ergens aan te komen
Het heeft geen einde, alleen begin
waar ik op uitkijk, alle nachten
En zelf zit ik er middenin
Het is een cirkel van gedachten.

Marijke, 26 februari 1980,

Monddood

Er valt een schaduw in de sneeuw
mijn handen bijna koud
vergeten je
de zon weerkaatst een echo
het water leeft
en luistert naar me

Net als in sommige straten
sommige huizen
voel ik me thuis bij jou
je deur stond op een kier
nu is hij dicht
voorlopig

Als een kind op zolder
wil ik met je spelen
maar de dag is om
en monddood
in de hoek gezet
kan ik je niet raken

Toch wil ik ook onder handen
nieuwe bloemen voor je schetsen

Marijke, 9 juli 1979

Nooit

Nooit zal ik vergeten wat ik voelde
toen voor 't eerst een vrouw mij
in haar armen nam.
Ik rook haar blonde haren,
hoorde haar stem lieve dingen zeggen
en voelde haar zachte borsten tegen de mijne.
Moeder aarde, ze was warm en goed
en ik wilde haar duizend jaar strelen,
haar zachte borsten,
haar zachte krullen tussen mijn vingers
en zacht haar wangen aanraken en haar mond,
die als ze niet sprak alles zei
en kijken naar haar ogen, die lief, angstig
en ironisch naar mij keken.
Hoe kan ik ooit vergeten wat ik voelde, dat moment,
die dag, werd ik vrouw en gelukkig.
En de pijn van verlies blijft als een knoop in mijn buik,
tranen in mijn keel en tralies voor mijn ogen.
Soms is er een vrouw die ik wil strelen,
omdat ze lief is en mooi en misschien mijn taal spreekt
en als ik droom is ze dichterbij.

Marijke, 30 januari 1986

Of ik kijk niet meer

Vandaag zie ik zwarte vogels
zwaarmoedig vliegen ze
met vermoeide vleugels
stille bewegingen in de kou

Er is een vogel bij
die vertwijfeld wil achterblijven
niet meer verder kan of wil
hoewel er wind is om te zweven

Een sterke vogel kijkt achterom
niet vaak, maar haar blik is fel
en ze lokt het matte beest
weer verder mee de nacht in

Kunnen ze niet samen vliegen
't is nog zo ver
waar ze heen gaan
bevrijdend ver misschien

Sommige vogels weten wat een kooi is
uit gewenning vliegen ze erin
vrijwillig opgesloten
vleugellam gemaakt

Andere vogels begrijpen niet
waarom ze niet wegvliegen
vooral als de kooi open staat
en 't weer ochtend wordt

Bange vogels die toch meevliegen
zijn aarzelend, voorzichtig,
zij schrikken van onverwachte bewegingen
en schuilen bij onweer

Vrije vogels worden ook bezeerd
maar klapwieken naar warme landen

en komen pas terug
als hun veren weer glanzen

Later, morgen of toch gisteren
zag ik alleen witte vogels
krijgsende witte vogels
die mij tegemoet vlogen

Telkens als jij wegvliegt
kan ik kiezen wat ik wil zien
witte of zwarte vogels
of ik kijk niet meer

<http://www.oriahmountaindreamer.com/>

Oriah Mountain Dreamer (A Native American Elder)
Uit het Engels vertaald en voorgedragen door Mineke

De uitnodiging

Het kan me niet schelen wat je doet voor de kost.
Ik wil weten waar je naar hunkert, en of je ervan durft te dromen
Je diepste verlangen onder ogen te zien.

Het kan me niet schelen hoe oud je bent. Ik wil weten
Of je het risico durft te lopen om voor gek te staan als je zoekt
naar liefde, je dromen, naar het avontuur van het leven.

Het kan me niet schelen welke planeten er in je sterrenbeeld staan.
Ik wil weten of je de kern van je eigen verdriet hebt aangeraakt,
Of je bent opengegaan door het verraad in je leven
Of verschrompeld en teruggetrokken bent uit vrees voor meer pijn.

Ik wil weten of je bij pijn kunt blijven, de mijne of die van jou,
Zonder te proberen om hem te verbergen, af te zwakken of te weg te werken.

Ik wil weten of je bij vreugde kan blijven, de mijne of die van jou:
Of je onbelemmerd mee kunt dansen en tot je vingers en tenen vervuld kunt raken door extase
zonder ons te waarschuwen voorzichtig te zijn, realistisch te zijn,
of aan de beperkingen van het menszijn te denken.

Het kan me niet schelen of het verhaal dat je me vertelt waar is.
Ik wil weten of je anderen kunt teleurstellen om trouw aan jezelf te blijven:
Of je kunt aanhoren dat je van verraad beschuldigd wordt zonder je eigen ziel te verraden.

Ik wil weten of je ondogmatisch kunt zijn en daardoor betrouwbaar.

Ik wil weten of je kunt zien hoe mooi alles is, ook al is dat niet iedere dag zichtbaar,
En of je je daaraan kunt laven.

Ik wil weten of je kunt leven met mislukkingen van jou en mij,
en toch aan de rand van het meer staan
en naar het zilver van de volle maan roepen: "JA!"

Het kan me niet schelen waar je woont,
Of hoeveel geld je bezit. Ik wil weten
Of je na een nacht van verdriet en wanhoop
Op kunt staan, moe en tot op je botten gekneusd,
En doen wat er voor de kinderen gedaan moet worden.

Het kan me niet schelen wie je bent,
Of hoe je hier gekomen bent,
Ik wil weten of je met me
Middenin het vuur wilt staan
Zonder terug te deinzen.

Het kan me niet schelen waar of wat of met wie je gestudeerd hebt.
Ik wil weten wat je op de been houdt van binnenuit,
Als al het andere weg valt.

Ik wil weten of je met jezelf alleen kunt zijn,
En of je echt van dat gezelschap houdt
Op de lege momenten.